

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M.H.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu domáhal vydání rozsudku, v němž by soud uložil žalovanému povinnost navrátit žalobci jeho občanský průkaz (dále jen „občanský průkaz“), který mu byl odebrán strážníkem Městské policie Praha, ev. č. x (dále jen „strážník“), dne 23. 6. 2017, in eventum konstatoval, že zásah žalovaného, spočívající v odebrání a následném zadržování občanského průkazu žalobci strážníkem byl nezákonný.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě tvrdí, že po spáchání přestupku souhlasil s uložením blokové pokuty, odevzdal strážníkovi svůj občanský průkaz, neboť o to byl strážníkem požádán, a následně uhradil pokutu ve výši 300 Kč. Odmítl však podepsat potvrzení o zaplacení pokuty a další dokumenty, přičemž strážník na jejich podepsání trval. Jelikož s tím žalobce stále nesouhlasil,

oznámil strážníkovi, že si jde do svého vozu zavolat. Následně však žalobce zjistil, že strážník se svým vozem odjel, i přesto, že měl stále u sebe jeho občanský průkaz. Proto jel žalobce za strážníkem, a když ho potkal na blízké křižovatce, zjistil si jeho evidenční číslo. Poté žalobce nahlásil celou věc na linku 158, na linku 156 a také na Policii ČR – Obvodní oddělení Jesenice.

Z výše uvedeného žalobce vyvozuje, že úkon strážníka (nevrácení občanského průkazu) byl nezákonným zásahem dle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ke splnění podmínek důvodnosti zásahové žaloby žalobce uvádí, že jednáním strážníka byl přímo zkrácen na svých právech, neboť v době podání žaloby nedisponoval svým občanským průkazem. Odmítá, aby strážníci obecní policie svévolně odebírali poslušným občanům jejich občanské průkazy. Zásah strážníka považuje za nezákonný, neboť strážník při výkonu státní správy nesmí činit nic, co mu zákon neumožňuje, a žádný zákon nedává strážníkovi obecní policie oprávnění k bezdůvodnému odebrání a následnému zadržování občanského průkazu, navíc bez jakéhokoliv potvrzení. Strážník má samozřejmě právo si občanský průkaz od řidiče převzít a zkontrolovat údaje v něm uvedené a tento si ponechat po dobu silniční kontroly. Pokud se však strážník bez jakéhokoliv důvodu vzdálil z místa silniční kontroly i s občanským průkazem žalobce, tak platí, že tento mu neoprávněně odebral. Nadto odebrání občanského průkazu nebylo v dané věci nezbytné, byla porušena zásada veřejné správy jako služby veřejnosti a strážník neposkytl žalobci přiměřené poučení, jestliže měl za to, že jedná po právu. V neposlední řadě se měl strážník také pokusit vyřešit věc smírně, nikoli z místa ujet. Jednání strážníka pak žalobce považuje za zásah správního orgánu v širším smyslu, neboť se nejedná o rozhodnutí, a učinil jej příslušník obecní policie, tedy orgánu hlavního města Prahy, a to při výkonu své funkce. Jeho jednání je tedy žalovanému přičitatelné. Zásah pak byl zaměřen přímo vůči žalobci, neboť se jedná o jeho průkaz totožnosti a právě jemu byl odebrán. Nakonec žalobce konstatuje, že zásah trvá, neboť stále nemá svůj občanský průkaz (tato podmínka přitom nemusí být splněna, žalobce se alternativně dožaduje konstatování, že zásah byl nezákonný).

Žalobce uzavírá, že se strážník obecní policie dopustil nezákonného zásahu, když žalobci odcizil jeho občanský průkaz, neboť toto jednání není v souladu se zákonem. Protiprávní je pak rovněž jeho následné zadržování, které trvá do dne podání žaloby.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítá, že by se strážník dne 23. 6. 2017 dopustil vůči žalobci nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. a zpochybňuje pravdivost žalobcem předestřeného průběhu skutkového děje.

Žalovaný uvádí, že žalobce odmítl podepsat převzetí pokutového bloku se slovy: „...*nic podepisovat nebudu, nechci, aby můj podpis kdekoliv figuroval, podepisuji se pouze v bance...*“. Strážník ve svém vyjádření ze dne 23. 6. 2017 i v jeho následném doplnění ze dne 22. 9. 2017 dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce odmítl podepsat a převzít daný pokutový blok, byl strážníkem poučen, že bude provedeno vypsání tzv. „oznámení přestupku“, které bude postoupeno na příslušný správní orgán k projednání. Žalobce na to měl reagovat slovy: „*peníze nechci, nechte si je...*“ a podrážděně odešel z místa řešení přestupku do svého vozidla a prudce odjel, aniž by si převzal nazpět finanční hotovost ve výši 300 Kč a svůj občanský průkaz. Po několika minutách měl žalobce strážníka kontaktovat v ulici Wenzigova na Praze 2, kdy bez jakéhokoli oslovení k němu přistoupil a podíval se na jeho

identifikační číslo na tričku. Poté se vrátil zpět do svého vozidla. Strážník v tu dobu žalobce opětovně vyzval, aby si převzal zanechanou finanční hotovost a svůj občanský průkaz, načež žalobce odvětil: „...já občanský průkaz nechci, zašlete mi ho poštou...“ a opět se svým vozidlem odjel. Dle žalovaného tak žalobce svým úmyslným protiprávním jednáním způsobil, že se jeho občanský průkaz dostal mimo sféru jeho dispozice.

Na podporu svých tvrzení žalovaný uvádí, že dotčený strážník je zařazen na pozici strážník - okrskář, což znamená, že se po místě svého působení (okrsku) pohybuje výlučně pěšky - bez vozidla. Strážník tedy nemohl v daném případě do žádného vozidla nasednout a znenadání odjet, jak tvrdí žalobce.

Žalovaný dále podotýká, že dle § 14 odst. 1 písm. a) zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o občanských průkazech“), je občan povinen s přihlédnutím ke všem okolnostem a poměrům chránit občanský průkaz před poškozením, zničením, ztrátou, odcizením nebo zneužitím, což žalobce neučinil.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by postup strážníka mohl být nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Strážník obecní policie má dle § 12 odst. 2 písm. b) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), oprávnění požadovat prokázání totožnosti po osobě podezřelé ze spáchání přestupku. Tohoto oprávnění strážník využil za účelem ztotožnění žalobce a následného vedení blokového řízení. Blokové řízení však nebylo ukončeno z důvodu odmítnutí žalobce podepsat pokutový blok, proto byl tento přestupek posléze předán příslušnému správnímu orgánu k projednání. Strážník tedy převzal občanský průkaz žalobce na základě § 12 odst. 2 písm. b) zákona o obecní policii oprávněně, přičemž poté žalobce ze své vlastní vůle odmítal občanský průkaz převzít zpět. Proto se v daném případě nemůže jednat o nezákonné odebrání (ani odcizení) občanského průkazu ze strany strážníka.

Pokud se jedná o námitku následného zadržování občanského průkazu, tak ani s ní žalovaný nesouhlasí, neboť ve věci bylo nadále postupováno bez zbytečných průtahů v souladu s právními předpisy a vnitřními předpisy žalovaného. Konkrétně strážník ještě téhož dne (23. 6. 2017) sepsal o celém incidentu úřední záznam a vypsál také tzv. „oznámení přestupku“ ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o obecní policii. Vzhledem k tomu, že žalobce odmítl podepsat předmětný pokutový blok, byl tento stornován a finanční hotovost ve výši 300 Kč byla navrácena žalobci, jinak by došlo k bezdůvodnému obohacení ze strany žalovaného. Strážník také téhož dne předal občanský průkaz žalobce na operační středisko Obvodního ředitelství městské policie Prahy 2, které jej v souladu s vnitřními předpisy žalovaného postoupilo dne 29. 6. 2017 (na základě předávacího protokolu ze dne 27. 6. 2017) útvaru řešení přestupků Městské policie hlavního města Prahy. Tento útvar občanský průkaz žalobce, v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona o občanských průkazech, postoupil dne 3. 7. 2017 (na základě předávacího protokolu ze dne 29. 6. 2017) příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, a to Městskému úřadu Černošice – pracoviště Podskalská, Praha 2.

K tvrzení žalobce, že žalovaný pochybení strážníka zjevně uznal, neboť zaplacená pokuta, uložená v blokovém řízení, byla žalobci vrácena poštovní poukázkou, žalovaný opakuje, že se jednalo o nezbytný úkon, aby nedošlo k jeho bezdůvodnému obohacení, neboť podpis přestupce na pokutovém bloku je nezbytnou náležitostí vyhotovení rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. V daném případě tak nedošlo k ukončení blokového řízení,

rozhodnutí ani nenabylo právní moci a bylo tudíž zapotřebí postupovat v souladu s vnitřními předpisy žalovaného, a to tak, jak bylo popsáno výše.

Žalovaný uzavírá, že strážník postupoval v souladu se zákonem, kdy i následně bylo s občanským průkazem nakládáno v souladu s právními předpisy a vnitřními předpisy žalovaného. Žalobce tak nemůže nyní namítat, že bylo zasaženo do jeho veřejného subjektivního práva disponovat se svým občanským průkazem. Nadto tento stav způsobil on sám úmyslným protiprávním jednáním. Nejedná se tedy o nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Replika žalobce

V replice na vyjádření žalovaného žalobce předně přisvědčil žalovanému, že strážník skutečně nenasedl do vozidla, ale z místa, kde probíhala kontrola vozidla žalobce, odešel pěšky. Tato dezinformace byla způsobena chybou v komunikaci mezi advokátem a žalobcem. Skutečnost, že strážník z místa odešel pěšky, však nic nemění na faktu, že v době, kdy žalobce telefonoval ve svém vozidle, s čímž byl strážník seznámen, strážník z místa urychleně zmizel, ačkoli měl u sebe stále občanský průkaz žalobce. Žalobce proto nastartoval vozidlo a jel za strážníkem, kterého zahlédl na nedaleké křižovatce, kde si zjistil jeho evidenční číslo a z místa odjel, neboť se s ním již neměl v úmyslu více dohadovat.

Žalobce potvrzuje, že odmítl cokoli podepsat, neboť je velmi opatrný na to, co podepisuje. Není však pravdou, že by nechtěl vrátit občanský průkaz.

Žalobce poukazuje na to, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že strážník sepsal úřední záznam o incidentu dne 23. června 2017 – tedy v den incidentu, tento záznam však doplnil dne 22. září 2017, tedy až po obdržení výzvy zdejšího soudu, aby se žalovaný vyjádřil k podané žalobě. Tato skutečnost dle žalobce vypovídá o zjevně účelovém postupu žalovaného, neboť strážník doplnil skutečnosti v jeho prospěch až po podání žaloby a téměř 3 měsíce po předmětném incidentu. Z tohoto důvodu žalobce navrhuje, aby si soud opatřil přestupkový spis.

Tvrzení žalovaného, že žalobce porušil § 14 odst. 1 písm. a) zákona o občanských průkazech, je dle žalobce nepravdivé, neboť se snažil všemi možnými prostředky dosáhnout vrácení občanského průkazu. Žalobce rovněž tvrdí, že pokud by bylo dovozeno porušení daného ustanovení, znamenalo by to, že se strážník dopustil odcizení občanského průkazu a žalobce se měl proti tomuto postupu bránit jinak, než učinil. Žalobce opakuje, že strážník ho rozhodně opakovaně nevyzýval k převzetí jeho občanského průkazu, což dle žalobce dokládá i podání předmětné žaloby, neboť rozhodně není jeho zájmem věnovat svůj čas jednáním o žalobě.

Žalobce si je vědom toho, že jeho výpověď a výpověď strážníka se zřejmě liší, proto upozorňuje na nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kde Ústavní soud judikoval, že obecně nelze bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců.

Žalobce dále uvádí, že strážník vystupoval při tomto incidentu jako správní orgán, neboť kontroloval dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a ukládal žalobci příkaz na místě. Zároveň strážník nezkrátil žalobce na jeho právech rozhodnutím, ale právě zásahem, který není rozhodnutím.

Skutečnost, že jednání strážníka je zásahem, dokládá též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, které mj. uvádí, že zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto zásahem je v nyní řešené věci odcizení občanského průkazu.

VI. Průběh jednání soudu dne 15. 2. 2018

Žalobce při jednání setrval na podané žalobě.

K dotazu soudu žalobce blíže specifikoval místo, kde probíhalo jednání se strážníkem, a dále uvedl, že podané trestní oznámení bylo policií uloženo a věc nebyla blíže prošetřena. Při druhém setkání se strážníkem měl zastavit na semaforu, šel za blízko stojícím strážníkem, kdy po něm opět chtěl vrátit občanský průkaz, ten mu jej však odmítl vrátit. Při konfrontaci s jím podaným záznamem o podání vysvětlení (viz dále), v němž uvedl, že při druhém setkání již se strážníkem nehovořil, konstatoval, že se zjevně s policisty, kteří sepisovali záznam, neshodl a této chyby si nevšiml. K dotazu soudu, proč pokutový blok nepodepsal, žalobce uvedl, že ho nechtěl podepsat, neboť mu strážník přišel zvláštní.

Žalovaný odkázal na své předchozí podání, v němž konstatoval, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Zopakoval, že strážník postupoval zcela v souladu se zákonem (při jednání se žalobcem i při následném nakládání s občanským průkazem). Dle žalovaného tedy žalobce dobrovolně zanechal občanský průkaz jiné osobě, přičemž nedošlo k porušení zákonné povinnosti ze strany strážníka.

Při jednání soud vyslechl manželku žalobce A.H. a dotčeného strážníka.

Svědky H. uvedla, že při projednávání blokové pokuty po celou dobu seděla v autě. Jednání mezi strážníkem a žalobcem tak vnímala pouze omezeně, slyšela však, že žalobce strážníkovi opakovaně řekl, ať mu vrátí jeho občanský průkaz. Uvedla, že když se žalobce vrátil do auta, tak strážník telefonoval a poté z místa odešel. Proto se za ním žalobce vydal a na blízké křižovatce si zjistil jeho identifikační číslo a chtěl po něm opět vrátit občanský průkaz (uvedené slyšela z otevřených dveří aut). V té době již hovořil po telefonu s Policií České republiky, jíž danou věc hlásil. Tomu, co říkal strážník, manželka nerozuměla. K dotazu soudu následně uvedla, že přesně nerozuměla ani tomu, co říkal žalobce. Po odjezdu z místa žalobce odjel věc nahlásit na Policii České republiky. V průběhu výslechu svědkyně také opakovaně uvedla, že danou věc vnímala omezeně, neboť měla starost o nemocnou dceru, jejíž péči se po návštěvě lékaře věnovala. K dotazu právního zástupce žalobce manželka uvedla, že neviděla, že by strážník měl snahu vrátit žalobci občanský průkaz. K dotazu žalované svědkyně konstatovala, že neví, zda se žalobce pokusil následně získat zpět občanský průkaz.

Svědka – strážník – při jednání konstatoval, že s ohledem na časový odstup si věc již přesně nepamatuje a odvolal se na úřední záznam, který o celém incidentu sepsal. Uvedl, že s žalobcem jednal v zadní části vozidla, v němž seděla též žena s dítětem. Situaci popsal tak, že vypsál blokovou pokutu, přičemž ve chvíli, kdy ji měl žalobce stvrdit podpisem, tak ten

odmítl pokutový blok podepsat. Následně žalobci oznámil, že pokud pokutový blok nepodepíše, bude stornován a poučil ho, že věc bude předána magistrátu k vyřízení přestupku. Následně žalobce odešel k autu a i přes výzvy, aby se vrátil zpět pro občanský průkaz a odevzdané peníze, ten již na tyto výzvy nereagoval, nasedl do vozidla a z místa odjel. Dle svědka žalobce již nikam netelefonoval, nedokázal to však říci přesně. Následně žalobce svědka kontaktoval na nedaleké křižovatce, kde si žalobce opsal jeho identifikační číslo. Opět si však žalobce odmítl i přes výzvy převzít zpět občanský průkaz, žádnou jinou snahu o jeho získání nečinil. K dotazu soudu svědek uvedl, že po celou dobu jednání se žalobcem netušil, že nebude chtít věc vyřešit blokovou pokutou, neboť přiznal spáchání přestupku, přičemž až při podpisu pokutového bloku se situace změnila. K dotazu soudu konstatoval, že se se žalobcem nikdy dříve nesetkal. K dotazu na následné doplnění úředního záznamu uvedl, že k tomuto doplnění byl vyzván nadřízeným orgánem, z jakého důvodu nevěděl. K dotazům právního zástupce žalobce popřel, že by během jednání se žalobcem někam telefonoval. Odmítl, že mohl občanský průkaz nějak žalobci vrátit, neboť ten jej odmítal převzít. Uvedl, že pokud jej žalobce žádal o vrácení občanského průkazu, bylo to dříve, než vypsál pokutový blok, přičemž v té chvíli mu ještě občanský průkaz nemohl vrátit. Zopakoval, že žalobce po nasednutí do auta odjel. Při druhém setkání ho již prý žalobce neoslovil, ačkoli mu opět nabízel občanský průkaz, který měl v té době uložený v tašce.

Následně právní zástupce žalobce požádal o účastnickou výpověď žalobce.

Žalobce ve své výpovědi věc popsal tak, že nejprve připustil, že spáchal přestupek a předal strážníkovi své doklady a peníze. Následně ale odmítl podepsat pokutový blok. Strážník poté někam telefonoval (nebo hovořil přes vysílačku) a žalobce po něm několikrát chtěl vrátit zpět občanský průkaz, avšak ten mu jej již vrátit odmítl. Poté si šel zatelefonovat do auta, o čemž strážníka informoval, kdy následně zjistil, že strážník odešel. Proto nasedl do vozidla a odjel za strážníkem. Když ho dostihl, znovu po něm chtěl občanský průkaz, ten mu jej však opět nevrátil. K dotazu svého právního zástupce uvedl, že v daném přestupkovém řízení nebyl uznán vinným, k dotazu soudu však upřesnil, že daná věc nebyla dosud projednána. Celkově k dané situaci žalobce uvedl, že strážník zjevně nevěděl, jak postupovat, a byl nejistý. Odmítl, že by mu strážník aktivně nabízel zpět občanský průkaz, toto pouze vázal na podpis pokutového bloku. K dotazu soudu na okolnosti druhého setkání žalobce zopakoval, že opět chtěl občanský průkaz zpět, ačkoli v replice k žalobě uvedl, že již se strážníkem nehovořil (právní zástupce k tomuto uvedl, že se jednalo o nepřesnost v písemném podání). Žalobce si nevzpomíná, zda ho strážník poučil o dalším postupu, pokud pokutový blok nepodepíše.

Právní zástupce dále navrhl znalecký posudek na důvěryhodnost strážníka a také výpis telefonních hovorů strážníka (či hovorů přes vysílačku). Tento návrh na rozšíření dokazování soud po přerušení jednání usnesením odmítl, neboť dané důkazy již považoval za nadbytečné, protože by nemohly přispět k objasnění dané věci.

V závěrečné řeči právní zástupce žalobce setrval na podaném návrhu. Konstatoval, že skutkový stav se stal tak, jak je popsáno v žalobě. Tomu také svědčí svědecká výpověď žalobce i svědkyně – jeho manželky. Určité nepřesnosti odpovídají tomu, že návrh byl podán v poslední den lhůty. Dále odmítl, že by si mohl žalobce celou věc vymyslet, neboť nebylo v jeho zájmu, aby nedisponoval občanským průkazem. Navíc i jeho další kroky směřovaly k tomu, aby získal občanský průkaz zpět. Dle jeho názoru také svědecká výpověď strážníka potvrdila, že strážník neučinil žádné aktivní kroky k tomu, aby žalobci skutečně vrátil občanský průkaz (mohl mu jej například vsunout do auta či mu jej na auto položit). Zdůraznil,

že výpověď strážníka nemůže být považována za věrohodnou, neboť v ní byly zjevné rozpory a lze pochybovat o tom, že si strážník věc skutečně pamatuje. Navíc zdůraznil, že by soud neměl preferovat výpověď strážníka pouze proto, že je členem ozbrojeného sboru, neboť je nutné dodržet zásadu rovnosti osob, které něco tvrdí před soudem. Uzavřel, že především strážník měl vyvinout větší aktivitu k vrácení občanského průkazu, aby nedošlo k tomuto sporu. V závěru také uvedl, že žalobce dosud svým občanským průkazem nedisponuje s tím, že bylo chybou žalovaného, pokud občanský průkaz následně nezaslal přímo žalobci.

Žalovaný v závěrečné řeči nejprve uvedl, že bylo věcí žalobce, aby si občanský průkaz převzal do své moci. Strážník postupoval plně v souladu se zákonem, kdy nejdříve vyzval žalobce k prokázání totožnosti z důvodu podezření ze spáchání přestupku v dopravě. Následně z důvodu neochoty žalobce podepsat pokutový blok nemohlo být blokové řízení ukončeno, proto strážník žalobce poučil o postoupení věci příslušnému orgánu k projednání. Zároveň ho vyzval k převzetí občanského průkazu a hotovosti, na což žalobce nereagoval a z místa odjel. Žalovaný upozornil, že žalobce své výpovědi průběžně měnil (např., zda strážník z místa projednání přestupku odjel autem či odešel pěšky). Zdůraznil, že strážník nemá žádnou motivaci k zadržení občanského průkazu, protože by se s tím pojily další starosti a hrozba nejenom pracovního postihu. Dle názoru žalovaného žalobce nevynaložil žádnou součinnost k vrácení občanského průkazu, naopak ho spíše strážníkovi zanechal. K žalobcem tvrzenému strachu z podpisu pokutového bloku žalovaný uvedl, že žalobce jistě svůj podpis v běžném pracovním životě užívá, proto se lze podívat nad tím, že jej odmítl udělit na veřejnou listinu. K doplnění úředního záznamu žalovaný doplnil, že k tomuto byl strážník vyzván z důvodu prošetření dané věci v rámci kontrolní činnosti obecní policie. Připomněl též, že tvrzení žalobce o ochotě získat zpět občanský průkaz zpochybňuje fakt, že doposud neučinil žádné kroky vedoucí k jeho navrácení. Dle žalovaného tedy nebylo zasaženo do veřejného subjektivního práva žalobce, neboť on sám svým úmyslným jednáním zapříčinil to, že neměl občanský průkaz ve své dispozici. Žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Vlastní posouzení věci

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Podle § 87 odst. 3 s. ř. s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud předně připomíná, že k založení aktivní procesní legitimace žalobce v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu postačuje tvrzení žalobce o existenci nezákonného zásahu a přímém zásahu do jeho právní sféry v příčinné souvislosti s tvrzeným zásahem. Pro učinění závěru o nezákonnosti zásahu a jeho dopadu do právní sféry žalobce však musí být tato tvrzení také prokázána. Pouze v takovém případě může soud žalobě v souladu s § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. vyhovět. Není-li

zásah, jeho nezákonnost či přímé dotčení žalobce prokázáno, musí soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Platí přitom, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je primárně ovládáno zásadou dispoziční. Ačkoliv tedy soud není zcela vázán důkazními návrhy žalobce a může provést i důkazy jiné (viz též § 52 odst. 1 s. ř. s.), je to vždy žalobce, kdo nese důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení o existenci zásahu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 6 As 1/2014 – 30, nebo ze dne 25. 5. 2015, č. j. 6 As 255/2014 – 42, č. 3240/2015 Sb.NSS). Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), které má povahu řízení přezkumného, má řízení o zásahové žalobě charakter řízení nalézacího (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 255/2014).

Z uvedené charakteristiky daného řízení vyplývá, že je procesní povinností žalobce tvrdit a prokázat, že došlo k zásahu správního orgánu vůči jeho osobě, přičemž za splnění těchto procesních povinností nese žalobce procesní odpovědnost (břemeno tvrzení a břemeno důkazní), zatímco na soudu je právně posoudit zákonnost uvedeného zásahu. Nepodporují-li zjištění učiněná před soudem tvrzení žalobce o existenci zásahu, žalobce nepředloží jiné relevantní důkazy a ze zjištěných skutečností se soudu ani nenabízí provedení jiného možného dokazování, musí být žaloba zamítnuta. A uvedené dle soudu nastalo v nyní rozhodované věci.

Žalobce v posuzované věci dle soudu splnil povinnost tvrzení, neboť podrobně vyličil rozhodné skutečnosti, které by v případě, že by byly prokázány, mohly být soudem hodnoceny jako nezákonný zásah žalovaného (resp. strážníka) vůči žalobci. Žalobce však v řízení neunesl břemeno důkazní, tj. nedostal své povinnosti tvrzené skutečnosti prokázat, neboť dle soudu nepředložil důkazy, které by dokazovaly, že průběh odebrání jeho občanského průkazu strážníkem proběhl tak, jak tvrdil v žalobě.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že dne 23. 6. 2017 v cca 11:05 hod. žalobce se svým vozidlem neoprávněně parkoval v působnosti dopravní značky č. IP 12 - „vyhrazené parkoviště“ – v tzv. modré zóně (po dobu delší než tři minuty) v ulici Ke Karlovu č. p. 5 na Praze 2. Toto přestupkové jednání zaznamenal strážník obecní policie, který s žalobcem započal vést blokové řízení, neboť žalobce měl uznat spáchaný přestupek a souhlasit s jeho vyřešením na místě. Strážník vypsál pokutový blok série MB/2016, č. B 0933863 (dále jen „pokutový blok“), přičemž za dané přestupkové jednání uložil žalobci pokutu ve výši 300 Kč. Následně byl žalobce strážníkem vyzván, aby překontroloval údaje vypsané na předmětném bloku a tento podepsal, což však žalobce odmítl.

V ostatním se již účastníci na průběhu skutkového děje neshodnou, přičemž soudy byly předloženy následující listinné důkazy.

Žalobce soudu předložil záznam o podání vysvětlení ze dne 23. 6. 2017 sepsaný Policií České republiky – Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje – Územním odborem Praha venkov – JIH, Obvodním oddělením Jesenice (dále jen „záznam o podání vysvětlení“), které bylo vyhotovené z důvodu objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu a jeho pachatele ve věci prověření oznámení, které bylo učiněno žalobcem. Žalobce do záznamu uvedl, že strážníkovi předal svůj občanský průkaz a byl ochoten zaplatit pokutu 300 Kč, přičemž tuto částku také strážníkovi odevzdal. Poté dle žalobce strážník dlouho vypisoval „nějaké papíry“, které žalobce následně odmítl podepsat. Strážník na

podpisu trval i po telefonickém hovoru, což žalobce nadále odmítal s tím, ať mu vrátí jeho občanský průkaz. O vrácení dokladu se chvíli dohadovali, neboť strážník stále vázal vrácení dokladu na podpis žalobce na předložených „papírech“. Následně žalobce řekl, že si jde do auta zavolat, avšak strážník nevyčkal jeho opětovného příchodu a z místa zmizel. Poté se za strážníkem vydal, potkal ho na blízké křižovatce, kde zkontroloval jeho evidenční číslo, a aniž by s ním dále mluvil, odjel domů. Věc nahlásil na linku 158 a 156, kde byl informován, že věc bude prošetřena. Poté věc nahlásil na Obvodním oddělení Jesenice Policie České republiky.

Žalobce předložil také poštovní poukázku typu C na částku 300 Kč ze dne 26. 7. 2017, na níž je jako odesílatel veden žalovaný. Dále je na ní doplněno, že se jedná o „vratku pokuty“.

Žalovaný soudu předložil fotografický materiál z místa přestupku a také originál a kopii předmětného pokutového bloku. Ten byl vypsán na jméno žalobce a bylo v něm blíže popsáno přestupkové jednání. Originál ani kopie pokutového bloku nejsou nikým podepsány a na kopii je vyznačen nápis „!STORNO!“.

Žalovaný soudu předložil úřední záznam ze dne 23. 6. 2017 sepsaný strážníkem (dále jen „úřední záznam“). V něm strážník uvedl, že ačkoli žalobce nejprve vyslovil souhlas s vyřízením jeho přestupku blokovou pokutou, tak nakonec odmítl pokutový blok podepsat. Údajně měl říci: „... *nic podepisovat nebudu, nechci, aby můj podpis kdekoli figuroval, podepisuji se jenom v bance...*!“ Následně strážník žalobce upozornil, že bude vypsáno oznámení o přestupku, na což měl žalobce odpovědět: „...*peníze nechci, nechte si je...*!“ A z místa odjel, aniž by si i přes výzvy vzal zpět dříve odevzdanou hotovost a občanský průkaz. O několik minut později žalobce strážníka kontaktoval na nedalekém místě, přičemž si měl pouze opsat strážníkovu identifikační číslo. Na pokyny ohledně převzetí hotovosti a občanského průkazu reagoval pouze slovy: „...*já občanský průkaz nechci, zašlete mi ho poštou...*!“ Žalovaný také předložil doplnění předmětného úředního záznamu ze dne 22. 9. 2017, v němž strážník uvedl, že incidentu nebyli přítomni žádní svědci. Potvrdil rovněž, že i přes výzvu, aby si žalobce vzal zpět hotovost a občanský průkaz, ten odmítl obojí zpět převzít se shora uvedenými slovy a poté z místa přestupku odjel. Strážník též uvedl, že mu žalobce nesdělil, že si jde do svého vozu zatelefonovat a ani jej telefonovat neviděl. Odmítl, že by nasedl do služebního vozidla a z daného místa odjel, neboť je pouze strážník – okrskář, který služebním vozem nedisponuje.

Žalovaný dále předložil „oznámení přestupku“ ze dne 23. 6. 2017 sepsané strážníkem, v němž strážník vyličil podstatné skutečnosti, za nichž měl být přestupek spáchán. Uvedl též, že žalobce odmítl podepsat originál a kopii pokutového bloku, odmítl převzít zpět hotovost ve výši 300 Kč a také občanský průkaz, načež z místa přestupku odjel.

Z obsahu žalovaným předložených dokumentů dále vyplývá, že spolu s přípisem ze dne 27. 6. 2017 byl občanský průkaz žalobce Městskou policií hl. m. Prahy – Obvodním ředitelství Praha 2 předán Městské policii hl. m. Prahy – Útvaru řešení přestupků. Přípisem ze dne 29. 6. 2017 pak byl občanský průkaz žalobce předán žalovaným (respektive Městskou policií hl. m. Prahy – Útvarem řešení přestupků) Městskému úřadu v Černošicích, jakožto občanský průkaz, který byl nalezen na území města Prahy.

Při hodnocení skutkového stavu soud také vyšel ze shora předestřených výsledků svědků a účastnické výpovědi žalobce, které byly učiněny při jednání.

Na základě všech provedených důkazů se soud přiklonil ke skutkové verzi předestřené žalovaným, neboť žalobce neprokázal, že se jednání mezi ním a dotčeným strážníkem odehrálo tak, jak tvrdil v žalobě.

Pro uvedený závěr hovoří v první řadě nesrovnalosti v jednotlivých podáních, které žalobce v dané věci učinil. Takto předně žalobce v žalobě mylně tvrdil, což následně sám uznal, že strážník z místa přestupku odjel vozidlem a nikoli odešel. Jakkoli soud uznává, že daná nesrovnalost mohla vzniknout chybou komunikace mezi žalobcem a jeho právním zástupcem, ukazuje, že daná věc nebyla žalobcem prezentována vždy jednotně, i přesto, že si musel být vědom, že právě prokázání tvrzených skutkových okolností bude v dané věci zásadní. Přesto soud akceptoval vysvětlení nepřesnosti daného tvrzení ze strany žalobce a danou okolnost nepovažoval při konečném rozhodování za určující. Naopak vysvětlení, z jakého důvodu žalobce v záznamu o podání vysvětlení (i v replice k vyjádření žalovaného) tvrdil, že při druhém setkání se strážníkem již nehovořil, ačkoli při jednání opakovaně uvedl opak a toto potvrdila i svědkyně H., soud nepovažoval za věrohodné. Především fakt, že v záznamu o podání vysvětlení, který byl zjevně sepsán v krátkém okamžiku od předmětného jednání se strážníkem (uvedené plyne z data uvedeného na předmětném vysvětlení a toto potvrdila též svědkyně H.), žalobce tvrdil odlišné skutečnosti, než následně při jednání, významně snižuje důvěryhodnost a pravdivost jím předestřené skutkové stavu. Obzvláště za situace, kdy právě skutkové okolnosti průběhu jednání mezi žalobcem a strážníkem, včetně jejich vzájemné komunikace, jsou pro posouzení dané věci určující. Soud přitom nemá důvod pochybovat, že by v záznamu o podání vysvětlení nebyly zaznamenány skutečnosti tak, jak je před policejním orgánem žalobce tvrdil. V opačném případě by bylo s podivem, pokud by žalobce nevyužil možnosti opravit tento záznam, obzvláště pokud i v případném trestním řízení, které podáním vysvětlení inicioval, by skutkové okolnosti byly zásadní.

Naopak soud neshledal žádný důvod ke zpochybnění tvrzení zaznamenané strážníkem v úředním záznamu, který byl vypracován v tentýž den jako předmětné jednání. Zde strážník celou situaci jasně popsal, včetně podrobností komunikace mezi ním a žalobcem. Zaznamenaná tvrzení přitom nebyla nikterak zpochybněna ani jeho svědeckou výpovědí. Ačkoli při jednání uvedl, že si danou věcí již příliš nepamatuje, jeho odpovědi na dotazy soudu i právního zástupce žalobce potvrzovaly jím dříve předestřené skutkové stav věci (a naopak zpochybňovaly tvrzení žalobce). Pokud pak jde o doplnění úředního záznamu, z jeho obsahu vyplývá, že v něm již žalobce žádné nové významné skutečnosti neuvedl, nýbrž pouze rozvedl to, co v úředním záznamu již dříve zaznamenal. Soud tedy neshledal, že by toto doplnění úředního záznamu mělo snižovat věrohodnost jeho výpovědi nebo by svědčilo skutečnosti, že strážník následně (pod vlivem podané žaloby) skutkové okolnosti věci nepravdivě popsal. Navíc totožnou verzi skutkového děje uvedl též v oznámení přestupku, který sepsal v tentýž den, kdy proběhla konfrontace se žalobcem.

Co se týče tvrzení svědkyně H., tak tyto soud hodnotil rezervovaně, neboť ona sama potvrdila, že celou situaci vnímala omezeně, neboť se nacházela ve vozidle a přesně nerozuměla veškeré komunikaci mezi strážníkem a žalobcem. Dle soudu není přesvědčivé, že by rozuměla pouze slovům žalobce – manžela. Nelze pak ani odhlédnout od skutečnosti, že v době incidentu měla starost o nemocnou dceru, která se též nacházela ve vozidle, jak sama ve svědecké výpovědi uvedla.

Dále pak dle soudu nelze pominout, že strážník neměl žádný motiv či důvod k tomu, aby zadržel žalobcův občanský průkaz a nevrátil mu jej. Jakkoli otázka motivace nebyla

v tomto řízení nikterak zásadní, při objasňování skutkového stavu ji nelze pominout, neboť má svůj význam pro hodnocení věrohodnosti jednotlivých tvrzení. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že strážník žádný faktický důvod k zadržení občanského průkazu nemohl mít již proto, že by tím pouze zavedl příčinu k nutnosti provedení dalších nezbytných úkonů (nehledě na možnost jeho pracovněprávního či jiného postihu). Navíc nelze pominout, že strážník již v den konfliktu se žalobcem postupoval tak, aby se občanský průkaz vrátil zpět do dispozice žalobce, přičemž z provedených listinných důkazů vyplynulo, že následně i žalovaný udělal vše pro to, aby žalobce se svým občanským průkazem opět v co nejkratší době disponoval (viz především předání občanského průkazu Městskému úřadu v Černošicích). Z listinných důkazů tedy vyplynulo, že strážník neprodleně řešil nastalou situaci, což nasvědčuje tomu, že měl zájem na navrácení občanského průkazu žalobci. Soud přitom neshledal žádný důvod (respektive žalobce pro uvedené nepředložil žádný důkaz), pro který by takto nepostupoval již při konfrontaci se žalobcem. Obzvláště při druhém setkání se žalobcem, neboť zde již nemohl se žalobcem řešit jinou věc než vrácení občanského průkazu. Zatímco jeho skutková tvrzení zde zůstávají konstantní, tvrzení žalobce se rozcházejí – viz výše. Soud tedy shledal, že strážník neměl žádný důvod k zadržení daného občanského průkazu, takže soud přisvědčil tvrzení strážníka, že se žalobci snažil občanský průkaz navrátit, ten jej však opakovaně odmítl převzít.

Uvedené nikterak nepopírá, že strážník v dané situaci skutečně nemusel být přesně seznámen s tím, jak postupovat, pokud osoba podezřelá ze spáchání přestupku odmítne (i přes předchozí souhlas s blokovým řízením) podepsat pokutový blok. Nic to však nemění na skutečnosti, že dle soudu z provedeného dokazování vyplynulo, že strážník chtěl občanský průkaz žalobci vrátit poté, kdy jej již nepotřeboval pro vyřízení nebytných úkonů pro vyřešení přestupku. V této souvislosti soud také vyzdvihuje, že pokud žalobce požadoval vrácení občanského průkazu již před vyřízením jeho přestupku, nemohl mu strážník vyhovět, neboť občanský průkaz nezbytně potřeboval k vypsání pokutového bloku tak, aby bylo možno přestupek vyřešit blokovou pokutou na místě (s tímto postupem žalobce nejprve vyslovil souhlas, což sám potvrdil v žalobě). V opačném případě by strážník zmařil objasnění a vyřešení přestupkového jednání, což by bylo v rozporu se zásadami činnosti obecní policie plynoucí ze zákona o obecní policii. A oprávnění strážníka vyzvat osobu, aby prokázala svoji totožnost, jde-li o osobu podezřelou ze spáchání přestupku, nelze zpochybnit, neboť vyplývá z § 12 odst. 2 písm. b) zákona o obecní policii.

Dle soudu pak s tvrzením žalobce, včetně tvrzeného zásahu do jeho práv, nekoresponduje skutečnost, že ani ke dni jednání soudu (tj. více jak půl roku po daném incidentu) svým občanským průkazem nedisponoval, ačkoli ten byl již na konci června 2017 žalovaným předán Městskému úřadu v Černošicích, kde si jej žalobce mohl vyzvednout (či případně zjistit, kde se aktuálně občanský průkaz nachází). Žalobce tedy dle soudu nevyvinul žádné úsilí k tomu, aby získal občanský průkaz zpět, což podporuje skutkovou verzi strážníka, že žalobce neměl zájem na jeho vrácení již v den předmětné konfrontace. A aniž by soud chtěl jakkoli hodnotit okolnosti vztahující se k předmětnému přestupkovému jednání, které se stalo základem pro jednání mezi strážníkem a žalobcem, je dle soudu s podivem, že žalobce nejprve souhlasil s vyřízením jeho přestupku v blokovém řízení (včetně uznání, že spáchal přestupek v dopravě, a akceptace výše pokuty), aby následně odmítl po formalizovaném a nezbytném postupu strážníka pokutový blok podepsat. Toto dle soudu nasvědčuje skutečnosti, že danou situaci nechtěl řešit „nejjednodušším“ a předvídatelným způsobem, což snižuje věrohodnost jeho tvrzení, že následné vrácení občanského průkazu tímto „nejjednodušším“ a předvídatelným způsobem řešit chtěl.

Soud nakonec musí odmítnout „návrhy“ žalobce vyřčené při jednání, že strážník mohl a měl občanský průkaz například položit na vozidlo žalobce či jej do vozidla vhodit. Takto by dle soudu hrozilo, že dojde k trvalé ztrátě občanského průkazu, což strážník nemohl připustit. Naopak obecně lze považovat za dostačující, pokud strážník v těchto situacích opakovaně vyzve vlastníka občanského průkazu k jeho převzetí, neboť lze očekávat, že ten vyvine součinnost k tomu, aby měl svůj občanský průkaz v moci. Zde soud (ve shodě se žalovaným), připomíná, že § 14 odst. 1 písm. a) zákona o občanských průkazech stanoví, že občan je povinen s přihlédnutím ke všem okolnostem a poměrům chránit občanský průkaz před poškozením, zničením, ztrátou, odcizením, zneužitím dat v identifikačním certifikátu nebo jiným zneužitím, protože bylo povinností strážníka (jakož i žalobce), aby nedošlo ke ztrátě občanského průkazu. A pokud si žalobce odmítl občanský průkaz převzít, bylo povinností strážníka nakládat s tímto dokladem jako s dokladem nalezeným na území města Prahy ve shodě s § 15 odst. 1 zákona o občanských průkazech, což také učinil.

Soud pak zdůrazňuje, že ke shora uvedeným skutkovým závěrům nedospěl proto, že by vzal za věrohodné strážníkem opakované vyličení skutečností pouze z toho důvodu, že je tento strážníkem, nýbrž proto, že po zhodnocení všech provedených důkazů shledal, že žalovaným (resp. strážníkem) předestřený skutkový stav odpovídá skutečnosti, neboť s ohledem na výše uvedené rozpory ve vyjádřeních žalobce se tvrzení žalobce jevila jako méně věrohodná. Ostatně Ústavní soud v žalobcem odkazovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 520/16 vyzdvihl, že obecné soudy jsou povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů. Takto městský soud postupoval, a aniž by žalobcovo vyličení skutkového děje považoval za a priori nesprávné, důkladně prověřil veškeré výpovědi a zhodnotil je v kontrastu s dalšími důkazními prostředky. Respektoval přitom skutečnost, že řidší výskyt excesů na straně policistů ještě nemůže vyloučit, že právě k takovému excessu došlo i v posuzovaném případě. Takový přístup je souladný se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16 (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34).

Na druhou stranu ale platí, že policistu (strážníka) lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (viz např. na rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). Je tomu tak proto, že tento zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz také výše úvahu k důvodnosti tvrzeného zabránění občanského průkazu). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27).

Žádné takovéto skutečnosti však soud v nyní posuzované věci nezjistil. Takto předně nevyplynuly z listinných důkazů, neboť v dané věci byly všechny úřední záznamy řádně sepsány a nebylo možno v nich seznat náznak předpojatosti vůči osobě žalobce ani jakékoli invektivy na jeho adresu. A uvedené nevyplynulo ani z výpovědí svědků učiněných před soudem. Nadto strážník se se žalobcem do inkriminovaného incidentu nesetkal, jak uvedl ve

své výpovědi, a ani nevyšly najevo jiné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním či šikanózním jednání strážníka. Naopak strážník měl žalobce poučit o postupech, především ve spojitosti s důsledky nepodepsání pokutového bloku. Věrohodnost vyličení skutkového děje ze strany strážníka tedy dle soudu nelze nijak objektivně zpochybnit.

Městský soud shrnuje, že v řízení nebylo prokázáno, že by se žalobcem tvrzený zásah vůbec stal, tj. že by se strážník dopustil shora popsaného jednání, spočívajícího v bezdůvodném odebrání občanského průkazu a jeho následném zadržení mimo moc žalobce.

Žalobce tedy svá tvrzení neprokázal, proto soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. 2. 2018

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu